

Σύντομη βιογραφία του μακαρίου Ιωάννου του Σιναΐτου (1ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ποια είναι η πόλις που εγέννησε και ανέθρεψε τον θείον αυτόν άνδρα πριν από την αθλητική και ασκητική του ζωή δεν μπορώ να αναφέρω με ακρίβεια κα ασφάλεια. Την πόλη όμως όπου τώρα ζει και η οποία τον τρέφει με αμβροσία, την εγνώρισε πριν από εμάς ο μέγας Απόστολος Παύλος· διότι οπωσδήποτε ευρίσκεται τώρα και αυτός σ' εκείνη την επουράνιο Ιερουσαλήμ, στην οποία υπάρχει η εκκλησία των πρωτοτόκων, των οποίων «το πολίτευμα εν ουρανοίς υπάρχει».

Εκεί χορταίνοντας τα αχόρταστα με άυλη αίσθηση και βλέποντας τα αθέατα κάλλη, απολαμβάνει τις αντάξιες αμοιβές των ιδρωτών του. Και αφού σαν άκοπο βραβείο των κόπων του κέρδισε την ουράνιο κληρονομία, χορεύει αιώνια μαζί μ' εκείνους, των οποίων πλέον «ο πους έστη εν ευθύτητι». Πώς δε κέρδισε αυτήν την μακαριότητα ο αοίδιμος, αυτό θα το εκθέσω στην συνέχεια.

Αυτός λοιπόν ο όσιος Πατήρ σε ηλικία περίπου δέκα εξ περίπου ετών προσέφερε τον εαυτόν του στον Χριστόν ως «θυσίαν ευάρεστον και δεκτήν», με το να εισέλθει στον ζυγό της μοναχικής πολιτείας στο όρος Σινά. Από αυτή δε την διαμονή του στον ορατό τόπο, πορευόταν και κατευθυνόταν προς τον άορατο Θεόν. Και την μεν ξενιτεία ακολούθησε σαν προστάτιδα των νοερών νεανίδων, δηλαδή των αρετών της ψυχής. Με αυτήν την ξενιτεία απέβαλε όλη την άσεμνη παρρησία και φόρεσε την ευπρεπή ταπείνωση και έτσι από την είσοδο ακόμη απεδίωξε τον δαίμονα της αυταρεσκείας και της εμπιστοσύνης στον εαυτό του. Υπετάγη και εμπιστεύθηκε την ψυχή του εν Κυρίω στον πνευματικό του πατέρα σαν σε έναν άριστο κυβερνήτη, και έτσι ακίνδυνα ταξίδευε το μεγάλο, επικίνδυνο και τρικυμιώδες ταξίδι της παρούσης ζωής.

Τόσο πολύ δε απέθανε για τον κόσμο και τα προσωπικά του θελήματα, σαν να είχε ψυχή χωρίς λογική και χωρίς θέληση και αποξενωμένη τελείως από τις φυσικές κλίσεις και επιθυμίες. Αν και ενωρίτερα από την ουράνια τούτη «αμάθεια» είχε

αποκτήσει καλά την εγκύκλιο κοσμική σοφία-πράγμα παράδοξο, διότι ως επί το πλείστον η υπερηφάνεια της κοσμικής σοφίας εκφυλίζει την εν Χριστώ ταπείνωση.

Αφού λοιπόν έτσι πολιτεύθηκε επί δεκαεννέα χρόνια και στολίσθηκε με τα κατορθώματα της μακαρίας υποταγής, όταν πλέον ο άγιος Γέροντας που τον παιδαγωγήσε είχε φύγει από αυτήν την ζωή, τότε εξέρχεται και ο ίδιος στον αγώνα της ησυχαστικής ζωής, κρατώντας στα χέρια του, σαν όπλα δυνατά, τις ιερές ευχές του Γέροντός του, για να καταρρίψει με αυτές τα οχυρώματα του σατανά.

Εκλέγει την παλαιίστρα της ερημιτικής του ασκήσεως σε απόσταση πέντε «σημείων» (δηλαδή οκτώ χιλιομέτρων), από το Κυριακό της Μονής, στην τοποθεσία που λεγόταν Θολάς, και διαβιού εκεί σαράντα ολόκληρα χρόνια, χωρίς οκνηρία και αμέλεια, πυρπολούμενος πάντοτε από τον διακαή έρωτα και την φλόγα της θείας αγάπης.

Αλλά ποιός είναι ικανός να περιγράψει και να εγκωμιάσει με λόγια τους μόχθους που κατέβαλε στο μέρος αυτό ο Όσιος; Πώς δε να έλθουν στην επιφάνεια όλοι εκείνοι οι κόποι, οι οποίοι εσπείροντο αφανώς χωρίς κανείς να τους βλέπει; Όμως παίρνοντας σαν μικρές αφορμές μερικά από τα γνωστά κατορθώματά του, ας ακούσουμε την οσιωτάτη ζωή του μεγάλου Οσίου.

* * *

Έτρωγε απ' όλα όσα επιτρέπονται στους μοναχούς, πολύ λίγο όμως. Έτσι ώστε με μεγάλη σοφία νικούσε συγχρόνως το κέρας της αλαζονείας και της οιήσεως. Διότι με ολίγη τροφή συνέθλιβε παντοιοτρόπως την μανιώδη και άπληστη δέσποινα, την κοιλία, και μαζί με την στέρηση της έλεγε: «σιώπα, πεφίμωσο», κλείσε δηλαδή το στόμα σου. Και με το ότι έτρωγε λίγο και απ' όλα τα φαγητά νικούσε και υπεδούλωνε την τυραννία της κενοδοξίας. Επί πλέον δε με την απόλυτη μοναξιά και την αποφυγή συναντήσεων με άλλα πρόσωπα, έσβησε την φλόγα και την κάμινο της σαρκικής επιθυμίας, μέχρι που την έκανε οριστικά στάχτη και την απεκοίμισε.

Ανδρείως ο ανδρείος απέφυγε, με το έλεος του Θεού και με την στέρηση των αναγκών για την συντήρησή του, και την προσκύνηση των ειδώλων, (δηλαδή την φιλαργυρία και την προσκόλληση στα υλικά).

Την ψυχή του την ανέστησε από τον θάνατο που την απειλούσε κάθε στιγμή, δηλαδή από την ακηδία και την αδράνεια, κεντώντας την με το κεντρί της μνήμης του θανάτου.

Με την απονέκρωση πάλι κάθε «προσπαθείας», ίσως και με κάποια αίσθηση των

αύλων και ουρανίων αγαθών, έκοψε τα δεσμά της λύπης. Ενωρίτερα δε είχε θανατώσει με το ξίφος της υπακοής, την τυραννική οργή.

Με το σώμα που δεν έβγαине έξω και με το λόγο που ακόμη περισσότερο δεν εξερχόταν από το στόμα του, εθανάτωσε την βδέλλα της κενοδοξίας που απλώνει παντού τον ιστό της σαν αράχνη.

Τί απέμεινε λοιπόν; Η νίκη και το βραβείο κατά της όγδοης κακίας, η τελεία δηλαδή κάθαρση από την αντίθεο υπερηφάνεια. Την κάθαρση αυτή την άρχισε μεν ο ίδιος με την υπακοή, σαν άλλος Βεσελεήλ, την απετελείωσε δε ο Κύριος της επουρανίου Ιερουσαλήμ, που ήλθε ο ίδιος αυτοπροσώπως και ύψωσε εναντίον της υπερηφανείας την ταπείνωση, χωρίς την οποία δεν είναι δυνατόν να νικηθεί ο διάβολος και η συμμορία του.

* * *

Αλλά και σε ποιό μέρος του στεφάνου που πλέκω να τοποθετήσω την πηγή των δακρύων του Οσίου; Χάρισμα που δεν ευρίσκεται σε πολλούς. Των δακρύων αυτών το απόκρυφο εργαστήριο σώζεται ακόμη μέχρι σήμερα και είναι ένα πολύ μικρό σπήλαιο που ευρίσκεται σε κάποια άκρη, στους πρόποδες του όρους, και σε τόση απόσταση από το ιδικό του και από κάθε κελλί, όση χρειαζόταν για να φράξει τα αυτιά του στις φωνές της κενοδοξίας, να φθάνει δε μέχρι τον ουρανό με τους ολολυγμούς, με τις κραυγές και τις επικλήσεις της θείας βοηθείας και άλλα παρόμοια, σαν αυτά που παρατηρούνται σε όσους τους κτυπούν με ξίφη και πυρωμένα σίδερα και τους βγάζουν τα μάτια.

Ο ύπνος που έπαιρνε ήταν τόσοσ, όσος χρειαζόταν για να μη βλαφθεί το μυαλό του απ' την αγρυπνία. Προ του ύπνου δε, προσευχόταν πολύ και τακτοποιούσε τα κείμενα που έγραφε, διότι αυτό είχε σαν φίμωτρο της ακηδίας. Όλη η πορεία της ζωής του ήταν προσευχή αέναος και έρως ανέκφραστος προς το Θεό. Αυτόν νύκτα και ημέρα ενατένιζε μέσα στον καθαρώτατο καθρέπτη της αγνότητάς του, χωρίς να θέλει να χορτάσει, ή καλύτερα χωρίς να μπορεί να τον χορτάσει.

[Συνεχίζεται]